DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

af

A. CONAN DOYLE.

Öfversättning från engelskan

— Hvad är detta, mina herrar, frågade kungen plötsligt och tittade förtretad omkring sig. Jag tror mig känna lukten af parfym. Men ingen af er skulle väl töras använda någon sådan, då ni vet hur jag afskyr densamma.

De tittade på hvarandra och försäkrade honom om sin oskuld. Den trogne Bontems hade likväl smugit sig bakom dem med ljudlöas steg och upptäckt den skyldige.

— Mylord af Toulouse, en rödblommig pojke, rodnade vid upptäckten.

— Förlåt, sire. Det är möjligt att mademoiselle stänkte parfym på mig med sin luktflaska, då vi lekte tillsammans vid Marly i går, stammade han. Jag hade ej märkt det, men som det generar ers majestät...

— Tag bort det! Tag bort det! utropade kungen. Oh, det kväfver mig. Öppna det andre fönstret Bontems. Nej, låt det vara, nu när han har gått sin väg. Monsieur de St. Quentin, är det ej vår rakmorgon?

— Jo, sire; allt är i ordning.

— Nå, hvarför ej börja? Det är tre minuter öfver den vanliga tiden. Börja min herre, och ni Bontems gif tecken till 'le grand lever'.

Kungen var synbarligen vid dåligt lynne denna morgon. Han fastade några hastiga blickar på sin broder och sina söner, men hvilken klagan eller anmärkning som än sväfvade på hans läppar, så kväfdes de af St. Quentins förehafvande. Med en sorglöshet, född af lång vana, tvålade han in den kungliga hakan och lät rakknifven lätt fara öfver densamma och tvättade den sedan med vinsprit. En adelsman hjälpte kungen på med hyxor, en annan ordnade dem, under det att den tredje drog nattskjortan öfver hufvudet och räckte fram dagskjortan, som hade värmts framför brasan. Hans skor med diamantspännen, hans damasker och hans röda underväst blefvo pådragna med tillhjälp af adliga hofman, hvar och en mån om sitt privilegium; öfver västen hängdes det blå bandet med Helgeandsordens diamantkors och St. Ludvigordens röda band. För den oinvigde skulle det varit egendomligt att ha sett den lille mannen sitta der likgiltig och viljelös, med ögonen fästade tankfullt på brasan, under det att denna samling af män, hvar och en med ett historiskt ryktbart namn, stökade rundt honom, hjälpande upp en sak här och en där, liksom en hop barn omkring en favoritdocka. Den svarta underrocken knäpptes, två näsdukar af finaste spetsar buros fram på en emaljerad bricka och stuckos af två olika tjänstemän in i hvar sin ficka, och så var monarken färdig för dagens arbete.

Under den halftimme, eller så omkring, som upptagits på detta vis, hade kammardörren oupphörligt öppnats och stängts, och för hvarje gång mumlade vakthafvande kaptenen ett namn till kabinettskammarherrn, hvarpå en ny person släpptes in. Hvar och en som kom in bugade sig tre gånger, som ett vördnadsbevis mot majestätet och gick sedan bort till sitt kotteri för att halfhögt skvallra om nyheter, vädret och planer för dagen. Antalet ökades så småningom, och då kungens enkla första frukost, bestående af bröd och mycket utspädt vin, hade burits in, var rummet fylldt af en samling män, bland hvilka många bidragit att göra denna tidpunkt till den ärorikaste i Frankrikes historia. Strax bredvid kungen stod den bistre men energiske Louvois, allsmäktig sedan hans rival Colberts död, och diskuterade någon militärfråga med två officerare, den ene en lång ståtlig soldat, den andre en egendomlig liten figur, kort och vanskaplig, men bärande en fransk marskalks uniform och ett namn af dåligt omen på andra sidan Nederländska gränsen, ty Luxembourg ansågs redan som Condés efterträdare, liksom hans följeslagare Vauban var Turennes. Bredvid dem stod en liten hvithårig prest med ett allvarligt ansikte, Père la Chaise, konungens biktfader, och hviskade sina åsikter om Jansenismen till den vördige Bossuet, den vältaligé biskopen i Meaux, och till den länge ungdomlige Abbé de Fénélon, som åhörde dem med rynkad panna, ty det var allmänt bekant, att hans egna åsikter ej voro oberörda af dessa irläror. Vidare var der Lebrun, målaren, som håller en föreläsning om konst i en liten cirkel af sina medbröder, Verrio och Laguerre, arkitekterna Blondel och Le Notre samt bildhuggarne Girardon, Paget, Desjardins och Coysevox, hvilkas konstverk i så hög grad bidragit att försköna kungens nya slott. Borta vid dörren stod Racine med sitt vackra vänliga ansikte och samtalade med poeten Boileau och arkitekten Mansard, alla tre skämtande o. skrattande med en otvungenhet som anstod kungens favoriter, de enda undersåtar, som hade tillåtelse att oanmälda passera ut och in i hans kammare.

— Hvad är på tok med honom i dag? frågade Boileau med en hviskning och nickade i riktning åt den kungliga gruppen. Jag är rädd för, att somnen ej förbättrat hans lynne.

— Han blir svårare och svårare att roa, sade Racine och skakade på hufvudet. Jag skall i dag infinna mig i Madame de Maintenons rum klockan tre för att se, om ej en sida eller två af Phédre skulle kunna åstadkomma någon förändring.

— Min vän, sade arkitekten, tror ni inte, att Madame själf är en bättre trostare än er Phédre?

— Madame är en märkvärdig kvinna. Hon har hufvud, hon har hjärta, hon har takt... hon är beundransvärd.

— Och likväl har hon en gåfva för mycket.

— Och den är?

— Ålder.

— Asch! Hvad gör väl hennes ålder, då hon kan bära sina år som hon vore trettio. Hvilka ögon! Hvilken arm! Och för resten, mina herrar, är han ej häller någon pojke längre.

— Ah, men det är en annan sak.

— En mans ålder är en tillfällighet, en kvinnas en olycka.

— Mycket sannt. Men en ung man rådfrågar sina ögon, och en äldre man sina öron. Efter fyratio år är det en kvick tunga, som vinner; dessförinnan är det ett vackert ansikte.

— Ah, ni tror då verkligen, att fyratiofem år med takt skall kunna hålla stången mot trettiomio med skönhet? Nå, när hon har vunnit, så skall hon tvifvelsutan komma ihåg, att ni var den förste, som gjorde henne sin kur.

— Men jag tror, att ni har orätt, Racine?

— Nå, vi få se.

— Och om ni får orätt?

— Nå, hvad då?

— Då kan det blifva otrefligt nog för er.

— Och hvarföre?

— Madame de Montespan har godt minne.

— Hennes inflytande skall snart vara lika med noll.

— Lita inte för mycket på det, min vän. När Fontanges kom hit från Provence med sina blå ögon och sitt rödbruna hår, sade alla människor, att det var slut med de Montespan. Likväl befinner sig nu Fontanges sex fot under kyrkgolfvet, och Montespan tillbrakte två timmar med kungen förra veckan. Hon har vunnit en gång och gör det måhända ännu.

— Ja, men detta är en annan sorts rival. Detta är ej en stackars bondflicka, utan den mest begåfvade kvinna i Frankrike.

— Bah, Racine, ni känner väl vår gode herre eller borde det åtminstone, ty ni tycks ha stått honom nära allt sedan Frondens dagar. Är han väl en man, som är road af att i evighet lyssna till predikningar eller af att tillbringa sina dagar vid en så gammal dams fötter och betrakta henne, då hon håller på med tapisseriarbete, eller smeka hennes pudel, när det är så godt om Frankrikes skönaste ansikten och vackraste ögon i hans salonger, som om tulpaner på en holländsk blomsteräng? Nej, nej, det kommer att blifva de Montespan; och om ej hon, så någon yngre skönhet.

— Min bäste Boileau, jag kan försäkra er, att hennes sol är i nedgående. Har ni hört nyheten?

— Inte ett ord.

— Hennes broder, monsieur de Vivonne, har blifvit nekad tillträde till 'le grand lever'.

— Omöjligt.

— Det är faktiskt.

— Men när?

— I morse.

— Af hvem har ni hört det?

— Af de Catinat, vakthafvande officeren. Han hade order att ej släppa in honom.

— Då är det säkert allvar. Det är kanske därför, som hans panna är så rynkad i dag. Men om Montespan har ett sådant mod, som man säger, så skall han måhända finna, att det var lättare att vinna henne än att förolämpa henne.

— Ja, Mortemarts är ej ett lätt släkte att handskas med.

— Må himlen bistå honom. Men hvem är den där herrn? Hans uppsyn är morskare än, hvad man är van vid att se här vid hofvet. Se kungen får sikte på honom och Louvois gifver honom tecken att träda närmare. På min ära, han skulle helt visst känna sig mera hemmastadd under ett tält än under ett kungligt tak.

— Edra tjänster äro ej glömda.

— Det är just därför att jag är soldat och känner till krig, som jag vet hur det är att intränga i ett land betydligt större än Nederländerna och bestående endast af skogar och träsk; bakom hvarje träd lurar en vilde, som, om han äfven ej lärt sig marschera i takt på linie, likväl kan träffa en löpande hjort på två hundra fåglar. Han var klädd i en mörk dräkt, som hade kommit i bruk, sedan kungen lagt åsido all frivolitet och skickat bort Fontanges, men värjan, som hängde vid hans sida, var ingen leksaksabel utan en duktig, messingsbeslagen klinga i en fläckig läderslida, som af alla tecken tycktes ha varit i hård tjänstgöring. Han hade stått nära dörren med sin hatt med svarta plymer i handen och betraktat de skvallrande grupperna omkring sig med till hälften foraktligt uttryck, men på ett tecken från krigsministern trängde han sig fram och knuffade utan vidare undan alla, som stodo i hans väg.

Ludvig besatt i synnerlig log grad den kungliga gåfvan att känna igen folk. Jag har ej sett honom på många år, men jag kommer ihåg honom, sade han till krigsministern. Det är grefve de Frontenac, inte sannt?

— Ja, sire, svarade Louvois. Det är verkligen Ludvig de Buade, grefve af Frontenac och förr guvernör i Canada.

— Vi äro glada öfver att åter få se eder vårt hof, sade monarken, då den gamle ädlingen höjde sitt hufvud och kysste den kungliga handen, som sträcktes fram till honom. Jag hoppas, att Canadas köld ej har kommit er lojalitet att kallna.

— Endast döden, sire, skulle kunna vara kall nog för det.

— Då hoppas vi att få behålla den i ännu många år. Vi önska tacka er för det besvär och den möda, som ni användt på vår provins, och om vi återkallat er, så var det blott, emedan vi önskade höra från edra egna läppar, huru saker och förhållanden befinna sig därborta. Och först då, eftersom Guds affärer taga företrädet framför Frankrikes, hur framskrider omvändelsen af hedningarne?

— Vi kunna ej klaga däröfver, sire. De goda fäderna, både Jesuiter och Récollets hafva gjort sitt bästa, ehuru de kunske äro allt för villiga att öfvergifva de affärer, som angå den kommande världen för att blanda sig i det, som angår den närvarande.

— Hvad säger ni därom, fader? frågade Ludvig och gaf sin jesuitiske biktfader en listig blick.

— Jag säger, sire, att när denna världens affärer hafva någonting att göra med den tillkommandes, så är det en god prests så väl som hvarje god katoliks plikt att söka leda dem på den rätta vägen.

— Det är mycket sannt, sire, sade de Frontenac med vredens rodnad på sina kinder, men så länge, som ers majestät gaf mig den äran att anförtro mig ledningen af dessa ängelägenheter, så ville jag ej tåla någon inblandning i utöfvandet af min plikt, om än personen i fråga bure rock eller kaftan.

— Nog, min herre, nog! sade Ludvig skarpt. Jag har blott frågat er om missionerna.

— De blomstra, sire. Vi ha flera sådana, och Marquette har farit öfver västerns stora flod för att predika i Illinois, och Jesuiterna hafva förkunnat evangelium till och med för krigarne i Long House i deras hyddor vid Onondaga.

— Tillåt mig, ers majestät, att tillägga, sade Père La Chaise, att i det de lämnat sanningen där, ha de alltför ofta fått lämna lifvet också.

— Ja, sire, det är sannt, sade de Frontenac hjärtligt. Ers majestät har många tappra inom sitt rike, men inga tapprare än de. De ha återvändt på Richelieufloden från Iroquois utan naglar, med sina fingrar bortslitna, ett kol hvarest deras öga suttit och ärr efter granstickor så fätt på sina kroppar, som liljorna på den där gardinen. Likväl ha de, efter att ha vårdats af de goda Ursulinernunnorna i Montreal, användt sitt återstående öga till att leda dem tillbaka till indianernas land, hvarest till och med hundarnes skrämdes af deras vanställda ansikten och förvridna lemmar.

— Och ni har kunnat tillåta detta, utropade kungen hetsigt. Ni har tillåtit dessa usla mördare att lefva.

— Jag har begärt trupper, sire.

— Och ni har fått dem.

— Ett regemente.

— Det Carignan-Saliér'ska. Jag har intet bättre i min tjänst.

— Men det behöfs fler, sire.

— Hen ni har ju canadensarne själfva. Har ni ej ett landtvärn? Kunde ni ej uppehålla tillräckligt med folk för att straffa dessa eländiga mördare af Guds prester? Jag har alltid trott, att ni var soldat.

De Frontenacs ögon gnistrade, och för ett ögonblick tycktes ett skarpt svar sväfva på hans läppar, men med en kraftansträngning återhöll han sin vrede. — Ers majestät skall bäst lära känna, huruvida jag är soldat eller ej, sade han, genom att fråga dem, som sett mig vid Seneffe, Mulhausen, Salzbach och ett halft dussin andra ställen, hvarest jag hade den äran att kämpa för ers majestät.

— Edra tjänster äro ej glömda.

— Det är just därför att jag är soldat och känner till krig, som jag vet hur det är att intränga i ett land betydligt större än Nederländerna och bestående endast af skogar och träsk; bakom hvarje träd lurar en vilde, som, om han äfven ej lärt sig marschera i takt på linie, likväl kan träffa en löpande hjort på två hundra steg afstånd och som kan hinna tre mil, då vi hinna en. Och har ni slutligen uppnått deras byar o. brännt deras tomma hyddor och några få majsfält, hvad har ni väl vunnit? Ni kan ej göra annat än återvända till ert eget land med massor af lurande fiender smygande bakom. er, färdiga att skalpera hvar och en, som kommit efter. Ni är själf soldat, sire. Jag frågar er om ett sådant krig är lätt för en handfull soldater, med några få bondpojkar direkte från plogen och ett fåtal skogslöpare, som hela tiden endast längta till sina snaror och bäfverskinn.

— Nej, nej, jag är ledsen, att jag talade förhastadt, sade Ludvig. Vi skola närmare öfverlägga saken i vårt råd.

—Det gläder mitt hjärta att höra er säga så, utropade den gamle guvernören. Det skall likaledes glädja både de hvitas och de rödas hjärtan vid St. Lawrence floden, när de få höra, att deras store fader har långt borta har kommit ihåg dem.

— Och ni får likväl ej vänta för mycket, ty Canada har kostat oss betydligt, och vi ha mycket annat att göra i Europa.

— Ack, sire, jag önskar, att ni kunde se detta stora land. När ers majestät vunnit ett fälttåg här, hvar är väl resultatet? Ära, några få kvadratmil land, Luxembourg, Strassburg, en stad till ert rike; men där borta med en tiondedel af kostnaden och en hundradedel af samma styrka kan ni eröfra en vä ldsdel. Den är så oändligt stor, sire, så rik, så skön! Hvar finnas väl sådana berg, sådana skogar, sådana floder! Och allt tillhör oss, om vi blott vilja taga det. Och hvem är väl i stånd att hindra oss? Några få spridda indianstammar och en smal landsdel bebodd af några engelska landtbrukare och fiskare. Vänd edra tankar dit, sire, och om några år, skall ni kunna stå på eder egen fästning vid Quebec och kunna säga, att här är ett stort rike, som sträcker sig från polen i norr till söderns varma vikar, och från Oceanens böljor bort till de oändliga slätterna på andra sidan Marquettefloden, och detta rikes namn är Frankrike, och dess flagga är den liljeprydda.

Ludvigs kind hade rodnat vid denna ärelystna tafla, och han lutade sig framåt i sin stol med gnistrande ögon, men sjönk tillbaka, då guvernören slutade.

— På min ära, grefve, sade han, ni har blifvit smittad af den indianska vältaligheten, om hvilken vi hört så mycket. Men de där engelsmännen? De äro Hugenotter, eller hur?

— De flesta synnerligen i norr.

— Då skulle man göra den heliga kyrkan en tjänst genom att fördrifva dem. De ha ju en stad, har jag hört. New... New... Hur heter den?

— New York, sire. De ha eröfrat den från holländarne.

— Ja, New York. Men har jag ej hört talas om en till? Bos...

— Boston, sire.

— Ja, så var det. Hamnarne skulle kunna vara oss till nytta. Säg mig nu Frontenac, sade han, i det han sänkte rösten för att endast kunna höras af grefven, Louvois och de kungliga. — Hvilken styrka behöfver ni för att fördrifva detta folk? Ett regemente, två regementen och kanske en fregatt eller två?

Men den gamle guvernören ruskade på sitt gråa hufvud. Ni känner dem ej, sire, sade han. De äro oböjliga människor. Vi i Canada hafva med er nådiga hjälp nätt och jämt kunnat försvara oss. Dessa män hafva ingen hjälp, utan tvärt om svårigheter att bekämpa, såsom köld, sjukdom, ofruktbar jord och krig med indianerna, men trifvas och förökas så, att skogarna försvinna framför dem liksom drifvorna för solen, och i dag ringa deras kyrkklockor, hvarest i går blott hördes vargarnas tjut. De äro ett fredligt folk, motvilliga att föra krig, men ha de en gång börjat, fastän det går långsamt att sätta det i gång, så tager det dem ännu längre tid att sluta. För att åt ers majestät eröfra Nya England skulle jag behöfva femton tusen man af edra bästa trupper och tjugo linieskepp.

Ludvig steg hastigt upp från sin stol och fattade sin käpp. — Jag önskar, att ni ville efterlikna detta folk och söka rela er själfva, sade han. Saken skall komma före i vår rådskammare. Vördade fader, bönestunden är inne, och allting annat får vänta, till dess vi ha fullgjort vår plikt emot Gud. Han tog en bönbok från en uppvaktande och gick så fort, som hans mycket höga klackar tillåto honom, mot dörren; hofvet bildade häck och följde sedan efter i procession efter rang.

TREDJE KAPITLET.

På vakt.

Under det att Ludvig XIV hade låtit sitt hof erfara, enligt hvad han själf sagt, den största af mänskliga njutningar... åsynen af sitt kungliga ansikte..., hade den unge officeren utanför varit mycket upptagen af att uppropa namnen och titlarne på den massa personer, som önskade företräde. Han utbytte vanligen ett smäledde eller några få ord till hälsning, ty hans öppna muntra ögon och sitt hurtiga sätt såg han ut, som han vore en lyckans gunstling. Och detta var också verkliga förhållandet. För tre år sedan hade han varit en okänd soldat, som kämpade mot indianerna vid Algonquins och Iroquois i Canadas vildmarker. Ett byte med en kamrat hade fört honom tillbaka till Frankrike och till ett regemente i Picardie, men den lyckliga slumpen att kunna hejda kungens häst en vintermorgon i Fontainebleau, då djuret stegrade sig blott några få fot från branten vid en djup sandgrop, hade gjort för honom, hvad tio fälttåg kanske aldrig skulle kunnat göra. Hans öde var i sanning afundsvärdt och omtyckt, och i trots af allt detta var han med människonaturens sällsamma oförklarlighet redan utledsen på den tråkiga, om också praktfulla slentrianen i konungens hushåll och såg med saknad tillbaka på de modosamma men fria dagarne af sin tidigare tjänstgöring. Till och med här vid den kunglga dörren hade hans tankar vänd; tillbaka från de freskomålade gemaken och dess hofmän till de vilda passen och de skummande forsarne i västern, då han plötsligt fick syn på ett ansikte, som han sist skådat just bland dessa scenerier.

— Ah, monsieur de Frontenac! utropade han. Ni kan väl ej redan ha glömt mig.

— Är det ej de Catinat! Det var i sanning roligt att få se ett ansikte där bortifrån. Men det är ett långt steg mellan en subaltern i Canada och en kapten vid gardet. Ni har stigit fort i graderna.

— Ja, och likväl är jag kanske inte lyckligare för det. Ofta skulle jag vilja gifva allt för att än en gång få skjuta utför forsarne i en björkkanot eller för att få se dessa sköna kullar, färgade röda och gula i löffallningen.

— Ja, suckade de Frontenac. Ni vet, att min lyckliga stjärna sjunkit, under det att eder stigit. Jag har blifvit återkallad och De la Barre har efterträdt mig. Men där borta kommer att bryta ut en storm, hvilken en sådan man som han ej kan stätja. När indianerna i Iroquois börja dansa sin skalpdans, uppeggade af engelsmännen i New York, då skola de finna nig färdig, om de behöfva mig. Jag skall se kungen nu och skall försöka, om jag ej kan förmå honom att spela "den store" där så väl som här. Hade jag blott hans makt i mina händer skulle jag förändra världshistorien.

— Sch, inte förrade till en gardeskapten, utropade de Catinat skrattande, under det att den barske gamle soldaten gick förbi honom in till kungen.

Under denna korta konversation hade en herre, rikt klädd i svart och silfver, kommit fram och ämnade med säkerheten hos en man, hvars rätt var obestridlig, gå in då dörren öppnades. Kapten de Catinat tog likväl hastigt ett steg framåt och ställde sig framför honom.

— Jag är mycket ledsen, monsieur de Vivonne, sade han, men ni får ej komma in.

— Ej komma in! Jag? Ni är galen! Han tog ett steg tillbaka med stirrande ögon och blekt ansikte och lyfte upp en darrande hand till protest.

— Jag försäkrar er, sådana äro mina order.

— Men det är otroligt. Det är ett misstag.

— Möjligen.

— Låt mig då passera.

— Mina order lämna mig intet val.

— Om jag blott kunde få tala ett ord vid kungen.

— Detta är tyvärr omöjligt.

— Blott ett enda ord.

— Det står verkligen ej i min makt, min herre.

Den förbittrade ädlingen stampade i golfvet och såg på dörren, som om han haft för afsikt att med våld tränga sig in. Därpå vände han sig om och skyndade korridoren utför med utseendet af en man, som fattat sitt beslut.

— Ja, se där, mumlade de Catinat, i det han drag i sin tjocka svarta mustasch, ger han sig i väg för att ställa till någon ny förtretlighet. Hans syster skall troligen snart vara här, och då blir det ett trefligt val för mig, att antingen bryta mina order eller göra henne till min fiende för lifvet. Jag skulle hellre vilja försvara fästningen Richelieu mot Iroquois indianer än kungens dörr mot en förbittrad kvinna. På min ära, där kommer ju en dam, som jag just fruktade. Himlen vare dock lofvad, det är en vän och ej en fiende. God morgon, mademoiselle Nanon.

— God morgon, kapten de Catinat.

— Den nyss ankomna var en lång vacker brunett, hvars vackra ansikte och klara svarta ögon bildade en skarp kontrast mot hennes enkla dräkt.

— Jag är på vakt, som ni ser. Jag får ej tala vid er.

— Jag tror ej, att jag bedt er tala vid mig.

— Men ni får inte se så där sur ut, ty då kan jag inte låta bli att göra det, hviskade kaptenen. Hvad är det, ni har i handen?

— En biljett från madame de Maintenon till kungen. Vill ni vara så god och lämna honom den, inte sannt?

— Med nöje, mademoiselle. Och hur befinner sig madame, er matmor?

— Ack, hennes biktfader har varit hos henne hela morgonen, och hans tal är nog mycket snällt, men också mycket, mycket tråkigt. Vi äro ej särdeles muntra, då vi haft besök af monsieur Godet. Men jag glömmer ju, att monsieur är hugenott och ej är bekant med några biktfäder.

— Jag bråkar ej min hjärna med sådana tvistepunkter. Sorbonne och Genève få strida därom. Man måste hålla fast vid sin familjs traditioner, förstår ni väl.

— Ack, om ni blott finge tala litet med madame de Maintenon, så skulle hon nog snart omvända er.

— Jag skulle hellre vilja tala vid mademoiselle Nanon, men...

— Oh! Ett utrop, ett fras af svarta kjolar, och flickan hade försvunnit i en sidogång.

I den ljusa breda korridoren framskred sakta en skön stätlig dam, lång, behaglig och mycket högdragen. Hon var rikt klädd i ett tif af guldfärgad sammet och klädning af gulröt siden, garnerad med guld och silfverbroderier. En kostbar duk af genuesiska spetsar till hälften dolde, till hälften blottade hennes vackra hals och fastholis af ett dyrbart smycke, under det att ett pärlband af synnerlig skönhet slingrade sig genom hennes präktiga hår. Hennes första ungdom var visserligen förbi, men hennes herriga figurs fina rundning, genomskinligheten hos hennes med långa ögonhår beslöjade blå ögon och renheten af hennes drag gjorde henne ännu i stånd till att göra anspråk på att vara såväl den skönaste, som den mest bitande kvicka kvinna i Frankrike. Så väl förde hon sig, så väl bar hon sitt sköna hufvud på sin stolta hvita hals, och hennes gång var så imponerande, att den unge officerens fruktan förbyttes i beundran, och han fann det svårt då han förde upp handen till honnör, att bibehålla det stränga utseendet, som hans plikt fordrade.

(Forts.)

J. D. McArthur & Co., Ltd.
Cor. Higgins & Princess TEL. 5060 Winnipeg, Man.
VIRKE, FÖNSTERRAMAR, DÖRRAR ETC., ETC.
SÄLJA I PARTI OCH MINUT SAVÄL SOM HELA VAGNSLASTER.

Ett konkurslager af olika slags
Grafvårdar och grafstaket
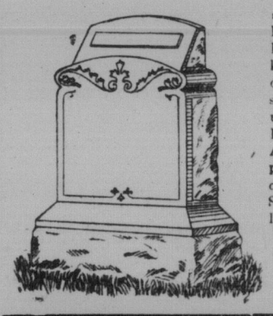
säljas till priser, 25 proc. lägre än de vanliga. Innan ni köper på annat håll bör ni kontrollera ärligheten af detta vårt anbud genom att skrifva till oss efter prisuppgifter eller besöka vår lokal, 231 NOTRE DAME AVE. Inskrifter verkställas på alla språk. Utförande och material garanteras. Stor omsorg ägnas åt skriftliga order.
L. McINTYRE
231 Notre Dame Ave.
Dept M. O.
Marble & Granite dealer.

VIRKE,
RAMAR, DÖRRAR, PACKLÅDOR.
Äfven alla slags ved till salu.
Rat Portage Lumber Co.,
NORWOOD, — — — — MAN.

Vi sälja bästa sortens
WALL PLASTER
Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement
WALL PLASTER
Manitoba Gypsum Co. Limited.
KONTOR OCH FABRIK
WINNIPEG, - MAN.